

Nimicitor și Mântuitor - Balaur și Miel

Sâmbătă, 25 noiembrie 2006

Gili Cârstea

O cititoare pasionată de solia 1888 ne întreabă ce credem noi despre implicarea lui Dumnezeu în potop, sau dacă El a dorit să transmită ceva prin intermediul aceluși cataclism.

Dacă înțelegem natura neprihănirii lui Hristos descoperită în solia 1888, singurul mesaj pe care Dumnezeu putea să-l transmită prin potop este că păcatul ucide, și că toți vom pieri la fel dacă refuzăm să urcăm în arcă, în chivot, acolo unde omul și Dumnezeu se unesc.

Dar potopul nu a fost calea prin care Dumnezeu vorbește. El a vorbit timp de 120 de ani înainte de potop, iar limbajul a fost acela al dragostei. Oricine poate înțelege că atunci când ești furios pe cineva și ai plănuț să-l distrugi, nu pierzi 120 de ani insistând pe lângă el să revină la sentimente mai bune ca să-l poți salva. Iar Dumnezeu chiar dorea să salveze acea generație, dacă ea ar fi fost dispusă să asculte, tot la fel cum ar fi dorit să salveze Sodoma și Gomora dacă acolo s-ar fi găsit un mic număr de oameni decenti, prin care locuitorii ar fi putut învăța căile neprihănirii.

Singurul rol pe care l-a avut Dumnezeu în potop este acela de Salvator, Mântuitor. El a văzut cum răutatea oamenilor pune în primejdie viața de pe planetă, și a venit cu o soluție salvatoare, eficientă pentru toți cei care vor fi dispuși să-L creadă pe cuvânt. Iar dacă se întâmpla ca omenirea să plece urechea la instrucțiunile divine despre cum trebuie îngrijită și tratată planeta, potopul nu mai avea loc, deoarece cauzele care l-au produs ar fi fost anulate.

Confuzia vine din faptul că noi am fost învățați să-L vedem pe Dumnezeu operând atât în rol de Mântuitor, cât și în rol de nimicitor. Caracterul lui Dumnezeu a fost reprezentat greșit de generații nenumărate, iar motivul principal a fost lipsa de înțelegere a conceptului mării controversate. Dumnezeu a fost mereu prezent pe scena marilor distrugerii din vechime, pe când Satana a lucrat mereu din umbră, dând impresia că el nu există. Această idee persistă până în zilele noastre, deși Dumnezeu a făcut tot ce depindea de El spre a remedia acest neajuns. Se pare că Moise, înainte de a scrie Geneza, a scris cartea lui Iov. Iar cartea lui Iov este manualul mării controversate, abecedarul conflictului de veacuri dintre un Mântuitor și un Nimicitor.

Diavolul știa că el nu poate rezista într-o confruntare deschisă cu Mântuitorul, așa cum a constatat în cazul lui Iov. O dezbateră publică despre căile lui era devastatoare. Așa că a fost obligat să opereze în anonim, lovind din umbră și dând impresia că altcineva este de vină. Când ai capacitățile omului invizibil este ușor să ucizi fără să fii bănuit. Afirmăția Scripturii că el “de la început a fost ucigaș” (Ioan 8:44) vrea să spună că este cazul să identificăm corect rolurile în marea controversă, acum, când am aflat cine omoară încă de la început.

Este trist să observăm că neprihănirea lui Hristos, descoperită în solia 1888, nu reușește să clarifice încă, pentru unii, deosebirile clare dintre caracterele personajelor principale din marea controversă. Iubitorii soliei 1888 nu-L pot vedea pe Dumnezeu acționând ca nimicitor, tot așa cum nu-l pot vedea pe diavolul acționând ca mântuitor. Metodele lor sunt în contrast marcant, principiile lor sunt opuse, iar deosebirile sunt atât de evidente încât oricine poate înțelege, privind la Hristos, deosebirea dintre un Miel și un Balaur. În timp ce Mielul se lasă dus la tăiere fără să se audă glasul, Balaurul te sfâșie doar dacă dai impresia că ar fi posibil să-i faci vreun rău.

Cum este posibil să-L confunde cineva pe Dumnezeu cu Balaurul?

Este posibil, atunci când socotim că solia 1888 este despre îndreptățirea prin credință. Când alergăm după o umbrelă care să ne ferească de mânia lui Dumnezeu, este normal să nu percepem deosebirile dintre un Miel și un Balaur.

Dar atunci când descoperim neprihănirea lui Hristos, și când reușim să înțelegem că ea este “în legătură cu legea,” lumina crucii începe să străpungă bezna secolelor, descoperind amprentele diavolului în toate cazurile de terorism și genocid ale istoriei. Așa cum Hristos a luat asupra Sa păcatele întregii omeniri, tot așa Dumnezeu a luat asupra Sa faptele criminale ale copiilor Săi, îngeri sau oameni. Dar Hristos nu a fost un păcătos, așa cum Dumnezeu nu este un criminal.

Noi considerăm că a venit vremea pentru deschiderea cărților, pentru o nouă înțelegere a principiilor din marea controversă, fără a ne mai ascunde în spatele Purtătorilor de poveri, eliberând astfel pe Hristos din rolul Său de Mijlocitor, și eliberând pe Tatăl de acuzațiile mincinoase care I S-au adus.